

In hetzelfde schuitje

(Bij Mt. 14, 22-33, en 1 Kor. 19, 9a, 11-13 a, 19^e zondag door het jaar (A) 9 augustus 2020)

We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. Ook al is het ons persoonlijk de afgelopen maanden wel goed gegaan, - en laten wij daar heel, heel denkbaar voor zijn - ons huis en ons tuintje zijn misschien nog nooit zo schoon geweest; een tweede golf van Corona, racismerellen, klimaat- en milieuproblemen, zware economische terugslag, het maakt ons onzeker en angstig. Ons bootje wordt geteisterd door hoge golven. We zoeken houvast en we willen ons aan iets of iemand vastklampen. Maar bij wie moet je dat doen? Een politiek leider? Op wereldniveau weet niet meer in wie je geloven moet. In de kerk dan? Het schip van de kerk wordt dikwijls aangevochten, lijkt ook in zwaar weer. Het verhaal van het evangelie lijkt wel heel toepasselijk.

De leerlingen zitten in eenzelfde schuitje van angst en als Jezus over het water naar hen toekomt dan probeert Petrus Jezus binnen te halen. Want met hem, denkt hij dat het zeker goed komt, en dat zij het wel redden. En zijn geloof maakt dat Petrus hem tegemoet gaat. Tot hij zijn eigen kwetsbaarheid beseft, twijfelt en in het water zakt. Pas als Jezus zich bij hem en de andere leerlingen voegt en hen moed en kracht inspreekt komt er vredige rust te midden van de golven.

Moed en kracht. Dat kun je aan Jezus vragen. Je zult gewoon zoals ieder ander door zwaar weer heen moeten. Jezus zal niet alle moeilijkheden uit de weg ruimen. Hij zal je ook niet oproepen om over alle moeilijkheden heen te wandelen als een untouchable. Hij laat je door de ellende heen gaan. Ja, het is waarschijnlijk zelfs zo dat je hem, zoals de leerlingen, eerst niet eens zult herkennen. Maar hij zal je moed en kracht geven.

Dat inzicht, dat God je geen ontsnappingsroute biedt uit de ellende, maar moed en kracht; dat inzicht heeft enorme consequenties voor de leerlingen en wat zij aan ideeën verspreidden in de vroege kerk. Ze riepen bij zoiets als corona niet alleen hun geloof uit, in een smekend: 'Heer, Heer.' Vanuit een diep besef dat God in mensen zichtbaar wordt, deden ze iets wat nog nooit vertoond was in de oudheid: ze bouwden hospitalen, zetten armenzorg op en toonden solidariteit met wie in ellende verkeerden. Ze zochten oplossingen in de overtuiging dat Gods leiding over deze wereld juist zichtbaar wordt als gelovigen de handen uit de mouwen steken.

Inmiddels, in een lange geschiedenis over eeuwen, heeft de overheid die gezondheidszorg van de kerken overgenomen. En voor ons, gelovige christenen, geldt opnieuw de vraag hoe wij de aanwezigheid van God gestalte geven.

Abt Peeters van de abdij Koningshoeve moet zo iets in gedachten hebben gehad, toen hij kortgeleden, toen het over on line, live stream vieringen ging, zei: 'Zend een keer uit wat een kerk doet om mensen in

nood te helpen, laat zien hoe gelovige mensen met elkaar omgaan in deze crisistijd. Dat spreekt meer aan dan een soort overkill aan online vieringen.'

Ik denk dat hij daarin gelijk heeft.
Wat doen gelovigen nu? Wat doe ik?

Ik probeer, als lekenvoorganger hier in de kerk, uit te dragen dat God ook in deze tijd met zijn vele problemen *met* ons is. Dat dat de kern is. God is met ons. Dat probeer ik te zeggen. Maar als ik mezelf vergelijk met al die mooie mensen in de zorg, in de ziekenhuizen, op ambulances of in de supermarkten, dan voel ik mij klein in al wat ik doe. Wat *doe* ik eigenlijk precies? Ik praat alleen maar, - wel met jullie instemming - terwijl zij riskeren zelf een ziekte op te lopen, door voor anderen te werken.

Weer anderen zetten zich in om tot structurele veranderingen te komen. Zij hebben door dat Black lives matter betekent dat alle lives matter. Zij hebben door dat het kortzichtig is en gebrek aan durf dat wij doorgaan met de natuur uit te buiten. Zij hebben door dat mensen geen afzondering willen maar hartelijkheid en compassie.

Dat zijn dan overigens vaak dezelfde jongeren aan wie verweten wordt, individualistisch te zijn, vrijblijvend, met een gebrek aan solidariteit. We moeten trots zijn op zulke jongeren die een verandering van leefstijl aandurven en uitdragen. Een verandering van denken die ons mensen de zorg voor elkaar weer laat ervaren. En daarom zijn zij er voor hun omgeving, vol empathie en compassie. En zij stappen over de angst voor hun eigen bestaan, inkomen en status heen, om te leven vanuit een andere, nieuwe visie, authentiek en verbindend.

Als je in de Bijbel leest hoe God toewerkt naar een vernieuwde aarde, dat wil zeggen een wereld van gerechtigheid en barmhartigheid, dan begrijp je dat Jezus over het water naar je toekomt als je wilt werken aan een nieuwe levensstijl, aan hoe je met andere mensen, die het moeilijk hebben, omgaat.

In het verhaal van de profeet Elia zie je hoe God heel indirect werkt. Aan de moeilijke omstandigheden verandert niet direct iets. Toch is het duidelijk dat niet de storm, de aardbeving of het vuur een teken van God is, maar de rustige bries, die kennelijk niet alleen buiten waaide, maar ook binnen, in het hart van Elia rust bracht.

En de woorden van Jezus zullen zich in je geheugen vastzetten: 'Vrees niet, ik ben bij je, ik ben het.' Het zijn precies die woorden die ons met Petrus en de anderen, doen geloven dat wij het met wie wij in datzelfde schuitje zitten, vol zullen houden. En straks samen veilig de overkant bereiken.